

31-07-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - খোজে প্ৰতি শিৱবাবাৰ শ্ৰীমত ল'ব লাগে, নিজৰ সকলো বতৰা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা পিতাক দিব লাগে"

***প্ৰশ্ন:-** এজন পিতাৰ সন্তান হোৱা সত্ত্বেও কোনোবাজন প্ৰীত বুদ্ধিৰ হয়, কোনোবাজন বিপৰীত বুদ্ধিৰ হয়-কেনেকৈ?

***উত্তৰ:-** যি সন্তানে নিজৰ সম্পূৰ্ণ কানেক্‌চন (সম্বন্ধ) বাপদাদাৰ সৈতে ৰাখে, কোনো কথাতে সংশয় বুদ্ধিৰ নহয়, সঁচা সঁচা তহবিল (পোতামেল) ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা শিৱবাবাক শুনায় তেওঁৱেই হৈছে প্ৰীত বুদ্ধিৰ সন্তান। যদি কিবা কথাত ব্ৰহ্মা বা ব্ৰাহ্মণীৰ ওপৰত বিতুষ্ট হয়, চিঠি নিলিখে আৰু ভাবে - ব্ৰহ্মাৰ লগত মোৰ কোনো সম্পৰ্ক নাই, শিৱবাবাকেই স্মৰণ কৰিব লাগে, তেনেহ'লে তেওঁৰ বুদ্ধিক মায়াই গ্ৰাস কৰি লয়। তেওঁ বিপৰীত বুদ্ধিৰ সন্তান।

***গীত:-** মুঝ কো সহাৰা দেনেৱালে..... (মোক অৱলম্বন দিওঁতা জন.....)

ওম শান্তি। পিতায়ো সন্তানসকলক ধন্যবাদ দিয়ে। যিসকল সহযোগী সন্তান আছে তেওঁলোকক পিতায়ো ধন্যবাদ জনায় আৰু সন্তানসকলৰ মহিমা শুনায়। এতিয়াতো সন্তানসকলে জানিছে যে বেহদৰ (অসীমৰ) পিতা আহিছে। পিতা আহেই পতিত দুনিয়ালৈ। গোৱাও হয় - হে পতিত পাৱন আহ। তেন্তে পতিত পাৱন আহিব, নিশ্চয় পাৱন দুনিয়া স্বৰ্গ স্থাপন কৰিব, য'ত অতি কম সংখ্যক মনুষ্যহে থাকে। পাৱন দুনিয়াৰ মহিমা গোৱা হয়। পাৱন দুনিয়াত মাতোতা কোনো নাথাকে। পতিত দুনিয়াতহে মাতে। ভঙাইহে নিজকে পতিত বুলি ভাবে। সঁচাকৈয়ে এখনেই ভাৰত য'ত দেৱতা সকলৰ পাৱন ৰাজত্ব চলিছিল। ভাৰতত পৱিত্ৰতা আছিল। ডাঙৰ সদাগৰ আছিল, অনেক সুখী আছিল, এতিয়াতো দুখী হৈ পৰিছে। শিৱবাবাইহে ব্ৰহ্মা তনত বহি বুজায়। তেন্তে ব্ৰহ্মা তনকো স্মৰণ কৰিব লাগে। যদি সন্তানসকল দূৰলৈ যোৱা, ধৰি লোৱা তোমালোক নিজৰ নগৰলৈ গৈছা, তেনেহলে তোমালোকৰ যি বেহদৰৰ পিতা আছে, যি প্ৰেমিকো হয়, তেওঁক নিশ্চয় চিঠি লিখিব লাগে। ব্ৰহ্মাবাবাৰ দ্বাৰা শিৱবাবালৈ লিখিব লাগে। ব্ৰহ্মাৰ অবিহনেতো শিৱবাবাই গুনিব নোৱাৰে। ব্ৰহ্মাবাবাৰ দ্বাৰা শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। কোনোবা এনে সন্তানো আছে যিয়ে ভাবে আমিহে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিয়েই থাকো। সাকাৰৰ লগত কোনো সম্পৰ্ক নাই কিন্তু যিহেতু শিৱবাবা ইয়াত আছে তেন্তে নিশ্চয় বাবালৈ চিঠি লিখিব লাগে। বতৰা দিব লাগে- ব্ৰহ্মাবাবাৰ দ্বাৰা শিৱবাবালৈ। গোৱা হয় বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি আৰু বিনাশ কালত প্ৰীত বুদ্ধি - কাৰ সৈতে? শিৱবাবাৰ লগত ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা। এনে মন্দ বুদ্ধিৰো আছে যিয়ে কয় - আমিহে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰোৱেই। শিৱবাবাই কয় নহয় মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক বৈতৰণী পাৰ হৈ যাবা। কিন্তু তেওঁ ক'ত আছে? নিশ্চয় ইয়াতে এই শৰীৰত, এওঁৰ দ্বাৰা পঢ়ায়। তোমালোকে নিৰাকাৰলৈ চিঠি কেনেকৈ লিখিব? প্ৰেমিকে প্ৰেমিকালৈ আৰু প্ৰেমিকাই প্ৰেমিকলৈ চিঠি লিখে নহয়। সত্যযুগৰ পৰা কলিযুগৰ অন্তলৈ মনুষ্যই মনুষ্যলৈ পত্ৰ আদি লিখি আহিছে। এতিয়া আত্মাৰ পৰমাত্মাৰ সৈতে মিলন হৈছে, তেওঁলৈ পত্ৰ লিখে। নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ লগত বাৰ্তালাপ কৰে। তেনেহলে ব্ৰহ্মাবাবাৰ দ্বাৰা তেওঁৰ লগত সম্পৰ্ক ৰাখিব লগা হয়। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা চিঠি লিখিলেহে শিৱবাবাই বুজি পাব যে সঁচাকৈয়ে মনত পেলায়। কাৰোবাৰ বুদ্ধিক মায়াই একেবাৰে গ্ৰাস কৰি পেলালে বা দেহ অভিমান আহিলে তাৰ পিছত পত্ৰও নিলিখে, পাহৰি যায়। এতিয়া হ'ল বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি।

পাণ্ডৱৰ হৈছে প্ৰীত বুদ্ধি। তেওঁলোকে আকৌ ভাবে গীতাৰ ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণ আছিল। অচ্ছা, ধৰি লোৱা শ্ৰীকৃষ্ণ আছিল তেতিয়াও তেওঁক চিঠি লিখিব লাগে। শিৱবাবালৈকো লিখিব লাগে। শ্ৰীমত নিশ্চয় ল'ব লাগে। (তেওঁলোকে) কয় যে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰো। কিন্তু সাক্ষাৰ ব্ৰহ্মা অবিহনেতো ৰায় পাব নোৱাৰি। ভাল ভাল ফাৰ্ষ্টক্লাছ (প্ৰথম শ্ৰেণীৰ) সন্তানে লিখে যে আমাৰ যোগ শিৱবাবাৰ লগত, আমি তেওঁক সহায় কৰি থাকিম। তথাপিহে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা, পিতা অবিহনে ককাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰতো ল'ব নোৱাৰা। প্ৰতি খোজতে ৰায় ল'ব লগা হয়। এনেদৰে বাবাৰ ওচৰলৈ খবৰ আহে। ব্ৰহ্মা বা ব্ৰাহ্মণী প্ৰতি বিতুষ্ট হৈ পৰে। তাৰপিছত মায়াই একেবাৰে মুখ ঘূৰাই দিয়ে। বুজিব লাগে যে প্ৰতি খোজতে আমি শিৱবাবাৰ পৰা শ্ৰীমত ল'ব লাগে - বাবা এই অৱস্থাত আমি কি কৰা উচিত।

বাবাই সদায় সুধি থাকে - সন্তানসকল, আনন্দ স্মৃতিৰে আছানে? এক হৈছে শাৰীৰিক বেমাৰ, দ্বিতীয়টো আত্মিক বেমাৰ। কেতিয়াও পত্ৰ লিখি যে বাবা আমি আনন্দেৰে আছো, আমাৰ ওপৰতে মায়াই আক্ৰমণ নকৰে। অচ্ছা, তেওঁ সকলো জানে কিন্তু তথাপিহে তেওঁৰ পৰা মত ল'ব লাগে - এই কথাত মই ৰাইট (শুদ্ধ) হওঁ নে ৰং (অশুদ্ধ) হওঁ? সম্পূৰ্ণ যোগ নাথাকিলে ওলোটো হৈ পৰে। বিনাশ কালত প্ৰীত বুদ্ধিৰ সন্তানসকলতো পিতাৰ ওচৰলৈ আহিবই। পিতাতো ইয়াতে বহি আছে। এনে বহুত আছে যি বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধিৰ হৈ যায় আৰু ওলোটো কামত লাগি যায়, মুৰ্ছিত হৈ যায়। শ্ৰীমত অবিহনেতো কাম নচলিব। গাইড (পথ প্ৰদৰ্শক) অবিহনে অকলে (লক্ষ্যত) উপস্থিত হ'ব নোৱাৰে। কোনোৱেও ৰাস্তা নাজানেই যেতিয়া যাবনো কেনেকৈ? গাইডৰ হাত নিশ্চয় লাগিব। সাঁতুৰিবলৈ নিশ্চয় আধাৰ লাগে। সন্তানসকলক বাবাই সাৱধান কৰি থাকে যে কোনো কথাতে সংশয় আহিলেও এওঁৰ লগত (ব্ৰহ্মাবাবা) অন্তত সম্পৰ্ক ৰাখিব লাগে। শিৱবাবাৰ মতো এওঁৰ দ্বাৰাই পোৱা যায় নহয় জানো। বাবাই বুজাইছে - অকালমূৰ্তৰ এই ৰথ বা আসন নিৰ্দিষ্ট কৰা আছে। বাবাই কয় - মই এওঁৰ ৰথ বা আসনৰ আধাৰ লওঁ। বাকী মই যিকোনোৰে যিকোনো সময়তে শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি নিজৰ চাৰ্ভিছ (সেৱা) কৰোৱাই লওঁ। বাবাই বুজাইছে যে কোনোবাই হনুমানৰ ভক্তি কৰিলে তেওঁক সেই সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁ। তেওঁৰ ভাৱনাৰ ভাড়া (মূল্য) দিওঁ। যদি হনুমানৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাও তেনেহ'লে সেই ভাৱনাই দৃঢ় হৈ যাব। তেওঁৰ পিছত ওলমি পৰিব। বাবাই এই ৰথ যথেষ্ট অনুভৱী লৈছে। এওঁ আছিলো ৰত্নৰ বেপাৰী এয়াও অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ বেপাৰ। কল্লই কল্লই এই ৰথত উঠি কাৰ্য্য কৰো। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ ৰচা হয়। যেনেদৰে যীশুখ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰা খ্ৰীষ্টিয়ান ৰচা হয়। ৰাশি মিলে নহয়। গতিকে মই ব্ৰহ্মাৰ ৰথত আহিব লগা হয়। এওঁৰ জন্মৰ কাহিনীয়েই মই বহি শুনাও। প্ৰথম জন্মটো শ্ৰীকৃষ্ণৰ। তেওঁৰেই অনেক জন্মৰ অন্তৰ জন্মত মই আহো। এয়া সঠিককৈ কওঁ। কোনোবাই সুধিলে ক'বা প্ৰথমতেহে ব্ৰহ্মা নিশ্চয় লাগে, তেতিয়াহে তেওঁৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ ৰচিব পাৰি। ব্যক্ত প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ প্ৰয়োজন। সূক্ষ্ম বতনততো প্ৰজাপিতা নাথাকে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ প্ৰয়োজন ইয়াত আৰু মই আহোও ভাৰতলৈকে। যেতিয়া ঘোৰ অন্ধকাৰ হয়। ভক্তিৰ আধাকল্প সম্পূৰ্ণ হয়।

গোৱাও হয় - হে পতিত পাৱন আহ। যদিহে প্ৰলয় হয় দুনিয়া পাৱন হ'ব নোৱাৰে। প্ৰলয় শব্দটো ৰং (ভুল)। যেতিয়া অতি দুখী পতিত হৈ পৰে তেতিয়া মই আহ। পাৱন দুনিয়া হ'ল সত্যযুগ-দ্বেতা, আকৌ দ্বাপৰ-কলিযুগ হ'ল পতিত দুনিয়া। ইয়াত কিমান কোটি মনুষ্য আছে, সত্য যুগততো ইমান নালাগে। দেখুওৱা হয় পেটৰ পৰা মূষল ওলায়, যাৰ দ্বাৰা নিজৰ কুলৰেই বিনাশ হয়..... এই সকলো কাহিনী বনোৱা হৈছে। পেটৰ পৰা কোনো বস্তু ওলোৱা নাই, এয়াটো বুদ্ধিৰ কাম। চোৱা, বিজ্ঞানৰ পৰাও কিমান সুখ হৈছে। আগতে এই গেছ, বিজুলী আদি একো নাছিল। বাবাতো অভিজ্ঞতা সম্পন্ন। কয়ো, মই বৃদ্ধ তনলৈ আহো, কৃষ্ণৰতো বৃদ্ধ তন নাই। কৃষ্ণতো পতিত নহয়। কোৱা হয় যে পতিত পাৱন আহ, তেতিয়াহে পতিত দুনিয়া পতিত শৰীৰলৈ আহিব লগা হয়। পতিত দুনিয়াত পাৱন শৰীৰ নাথাকে। ইয়াত

আত্মাও তমোপ্রধান শৰীৰো তমোপ্রধান। গ'ল্ডেন এজ (সোণালী যুগ) ছিলভাৰ এজ (ৰূপালী যুগ) বুলি কোৱা হয়। প্ৰথমতে গ'ল্ডেন এজ। তাত আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই পৱিত্ৰ। তাৰ পিছত আত্মা পতিত হয়। সেইসকলকে আহি ভাইছিলেচ (পৱিত্ৰ) কৰো। মায়া এনেকুৱা যি ভাল ভাল ফাষ্টক্লাচৰো কাণ মুচৰি দিয়ে। ব্ৰাহ্মণীৰ বা ব্ৰহ্মাৰ প্ৰতি বিতুষ্ট হ'লে, সংশয় আহিলে, তেওঁ শেষ। মায়াই মুখ ঘূৰাই দিয়ে। প্ৰীত বুদ্ধিৰ পৰা বিপৰীত বুদ্ধিৰ হৈ পৰে। শিৱবাবাৰ পৰা পঢ়া এৰি দিয়ে। কোনোৱে পঢ়ে কিন্তু সম্পূৰ্ণ ধাৰণা নহয়, বাবাই কয় কোনো কথা নাই। কেৱল দুটা কথা মজবুত কৰি লোৱা। বাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধি ইয়াত আৰু তাত (ঘৰত) থাকিব লাগে। জিনৰ উদাহৰণ এটাও আছে নহয়। জিনে কৈছিল কাম দিয়া নহ'লে মাৰি পেলাম। বাবায়ো কয় মই স্মৰণ কৰাৰ কাম দিছো। যদি স্মৰণ নকৰা মায়াই কেঁচাই কেঁচাই খাই পেলাব। কাহিনীতো অনেক ৰচা হৈছে।

আগতে অবুজন আছিল। এতিয়া বাবাই বুজাইছে যে মই গুচি যাওঁ তাৰ পিছত তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হোৱা। তোমালোকৰ আত্মাসকলৰ সৈতে কথা পাতে। আত্মাইহে পৰীক্ষা পাছ (উত্তীৰ্ণ) কৰে- শৰীৰৰ দ্বাৰা। এতিয়া পিতাই কয় যে দেহী-অভিমানী হোৱা। গৃহস্থ্য ব্যৱহাৰত থাকিও নিজকে অশৰীৰী আত্মা বুলি ভাবা। যিমনেই পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমনেই লাভ হ'ব। ইয়াৰ নামেই যোগ ৰাখি দিয়া হৈছে। নহ'লে এয়া হৈছে মনত পেলোৱা, আত্মাসকলৰ পিতাৰ প্ৰতি মৰম। মনত পেলাও। প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰো ইজনে সিজনৰ শৰীৰৰ প্ৰতি মৰম থাকে। প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা দুয়োজনেই দেহধাৰী। প্ৰেমিকৰ ওচৰত যেন প্ৰেমিকা থিয় হৈ আছে। প্ৰেমিকাই আকৌ প্ৰেমিকক দেখা পাব। এতিয়া তোমালোক প্ৰেমিকা হোৱা পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ। প্ৰেমিক এজন, বাকী সকলো আত্মা হৈছে প্ৰেমিকা। সেই নিৰাকাৰ পিতাই তোমালোকক এই সাকাৰৰ দ্বাৰা মত দিয়ে। তোমালোকেতো আত্মা বা পৰমাত্মা কাকোৱেই দেখা নোপোৱা। কেতিয়াবা কাৰোবাৰ আত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়। মনুষ্যইতো একোকে বুজি নাপায়। বাবাই লাইটৰ (জ্যোতি) সাক্ষাৎকাৰ কৰাই দিয়ে কাৰণ ভাৱনাৰ কথা থাকে। কোৱা হয় নহয় অনেক লাইটৰ তেজোময় ৰূপ, বন্ধ কৰা, আমি সহন কৰিব নোৱাৰো। চকু ৰঙা পৰি যায়। বাবাই বুজায় যে মই ষ্টাৰ (তৰা) হওঁ। যেনেকৈ জোনাকী পৰুৱা, ফায়াৰ ফ্লাই। যেনেকৈ সিহঁতৰ লাইট চিকমিক কৰে, তেনেকৈ ষ্টাৰৰ দৰে আত্মা ওলাই যায়। (বিবেকানন্দৰ উদাহৰণ) গতিকে যাৰ যেনেকুৱা ভাৱনা তেওঁৰ তেনেকুৱা সাক্ষাৎকাৰেই হৈ যায়। বাবাই বহি বুজায় যে এয়া তোমালোকৰ ভাৱনা চলি আহিছে। সেয়ে মই তেনে ৰূপতে সাক্ষাৎকাৰ কৰাও। আত্মা যেনে পৰমাত্মাও তেনে। কিন্তু তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ। আত্মাও চৈতন্য। আত্মাতেই সকলো সংস্কাৰ আছে। পিতাৰো সংস্কাৰ আছে - স্থাপনা, বিনাশ, পালনাৰ কৰ্তব্য কৰাৰ। ত্ৰিমূৰ্তি নহয় জানো। শিৱবাবাকো কোনেও নাজানে। সেয়ে ত্ৰিমূৰ্তিৰ ওপৰৰ শিৱ ৰচয়িতাক পাহৰি গ'ল। বাস্তৱত গীতাৰ ভগৱান হ'ল ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ কিন্তু তেওঁলোকে কৈ দিয়ে ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা। আৰে, ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰৰো কোনোবা ৰচয়িতা থাকিব নহয়? ব্ৰহ্মাৰ নাম বেলেগ শিৱৰ নাম বেলেগ। নহ'লে কাক ক'বা যে তেওঁ ৰচয়িতা। কোনেও বুজি নাপায়।

পিতা আহি সন্তানসকলক বুজায়। তোমালোকৰ হৈছে প্ৰীত বুদ্ধি। কাৰোবাৰ বিপৰীত বুদ্ধি হৈ গ'লে যেন কৌৰৱ হৈ যায়। যদিও ইয়ালৈ আহে কিন্তু পদ কম হৈ যায়। যি কিছু জমা হয় সেয়াও নোহোৱা হৈ যায়। পিছত প্ৰজালৈ গৈ কম পদ পায়গৈ। এই সময়ত চোৱা- পঢ়াৰ দ্বাৰা কি কি হ'ব পাৰি। বাবাই কয় যে - সন্তানসকল, দেৱতা হ'ব খোজা যদি বেয়া বস্তুক (বিহ) এৰিব লাগিব। এজন পিতাই হৈছে সাঁচা সৎগুৰু যি আমাক মুক্তি জীৱনমুক্তিৰ পথেৰে লৈ যায়। সকলোৱেতো একে সময়তে যাব লাগিব। এনে নহয় যে মাজতে কোনোবা গুচি যাব। প্ৰতিজনে নিজৰ নিজৰ ভূমিকা সম্পূৰ্ণকৈ পালন কৰিব লাগিব। শেষত নিশ্চয় মহৰ দৰে জুম বান্ধি যাব লাগিব। গীতাতো লিখা আছে, কিন্তু কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ লিখি দিয়াৰ বাবে গীতাৰ মহত্বই নোহোৱা হৈ গৈছে। পিতা নাহিলে মুক্তিদামলৈ কেনেকৈ যাবা? পুনৰ

নিজৰ সময়ত আহি নিজৰ ভূমিকা পালন কৰা। এয়া হল বিস্তাৰত বুজোৱা। নাটচেলত (সংক্ষেপত) কোৱা হয় যে মোক স্মৰণ কৰা। বচ, গড ইজ ৱান (ভগৱান এজনেই) বাকী সকলো সন্তান। তোমালোক এতিয়া ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ গৈছা। অচ্ছ।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) সদায় আনন্দিত, ৰাজী থাকিবলৈ হ'লে প্ৰতি খোজতে পিতাৰ ৰায় ল'ব লাগে। শিৱবাবাক ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা (স্মৰণ কৰিব লাগে। নিজৰ বতৰা দি থাকিব লাগে।
- (2) কেতিয়াও, কোনো কথাতে সংশয় আনিব নালাগে। ব্ৰাহ্মণী বা ব্ৰহ্মাবাবাৰ প্ৰতি বিতুষ্ট হৈ পঢ়া এৰিব নালাগে। সদায় প্ৰীত বুদ্ধিৰ হৈ থাকিব লাগে।

***বৰদান:-** বাণীৰ ওপৰত ডবল মনোযোগ দি (আগুৰলাইন কৰি) প্ৰতিটো বাণীকে অমূল্য বনাওঁতা মাষ্টৰ সৎগুৰু হোৱা।

তোমালোক সন্তানসকলৰ কথা-বাৰ্তা এনে হওক যাতে শুনোতাজনে চাত্ৰক (তৃষ্ণাতুৰ) হৈ পৰে যে এওঁ কিবা কওক আৰু আমি শুনো - ইয়াকে কোৱা হয় অমূল্য মহাবাক্য। মহাবাক্য সংখ্যাত বেছি নহয়। যেতিয়াই মন যায় কৈ থাকিলে তাক মহাবাক্য বুলি কোৱা নহয়। তোমালোক সৎগুৰুৰ সন্তান মাষ্টৰ সৎগুৰু হোৱা সেয়েহে তোমালোকৰ প্ৰতিটো বাণী মহাবাক্য হওক। যি সময়ত, যি স্থানত, যেনেকুৱা বচনৰ আৱশ্যক হয়, যুক্তিযুক্ত হয়, নিজৰ আৰু অন্য আত্মাসকলৰ বাবে লাভদায়ক হয়, সেই বচনহে ক'বা। বাণীৰ ওপৰত ডবল মনোযোগ দিয়া (আগুৰলাইন কৰা)।

***শ্লোগান:-** শুভচিন্তক মণি হৈ, নিজৰ কিৰণেৰে বিশ্বক আলোকিত কৰি আগবাঢ়া।

!!ওম্ শান্তি!!
